

laa under Rigsrettens Afgørelse. Just det, at det, der en Gang var provisorisk, ved Forliget af 1894 blev gjort lovligt, gør, at Landstinget besidder en Medbestemmelsesret, som det har i alle lovlige Spørgsmaal, den nemlig, at skulle give sit Samtykke, naar man vil tage noget bort, som lovlig eksisterer. Det er ikke nogen ulovlig erhvervet Ret, men en lovlig erhvervet Ret, som Landstinget der besidder. Det var, som bekendt, ikke den nuværende Forsvarsministers politiske Venner, der gjorde Fæstningen lovlig; det vide vi nok: det var Højre og de Moderate. Men det er nu en Gang saaledes, at naar Folket vælger sig et Flertal af Højre og moderate Repræsentanter, er det et fuldtud lige saa lovligt Flertal, som hvis det vælger sig et Flertal af Reformmænd eller Socialdemokrater eller hvilke som helst andre.

Det, der skete i 1894, var, at det danske Folk ved sine lovligt valgte Repræsentanter gjorde alt det lovligt, som maatte være ulovligt ved Anlægget af den Fæstning, her nu er Tale om. Det er det, jeg gerne har villet fremdrage og slaa fast her under denne Diskussion, og naar jeg gør det, vil jeg tilføje en lille Ting endnu, som om muligt sætter Prikken over i'et i denne Sag, og som ligeledes fremkom fra den højtærede Minister under den samme Debat. For yderligere at udtrykke sin skarpe Modstand mod den socialdemokratiske Ordførers Forslag føjede han til, at dennes Standpunkt i det hele var meningsløst. Hvorfor? Fordi han kun modsatte sig Bevillingen til den provisoriske Landbefæstning, men ikke Bevillingen til den lige saa provisoriske Søbefæstning. Den nuværende Minister sagde til den socialdemokratiske Ordfører, at denne foreslaar Nedsættelser til det Mandskab, der ligger ude til Lands, men til Middelgrundsfortet f. Eks. foreslaar han ingen Nedsættelser, men gaar tværtimod med til at udvide det, til at bygge Fyr paa det og meget andet, og han opfører sig altsaa saadan overfor et Anlæg, der er fuldt ud saa provisorisk som noget af de andre. Der er ingen Mening i at modsætte sig det ene, naar man ikke vil modsætte sig det andet; naar man vil være konsekvent, kan man ikke foreslaa Nedsættelser for det, der ligger paa Landjorden, men give Bevillinger til den Del, der ligger i Søen.

Men det er just det samme, Ministeren gør nu i sine Lovforslag. Ogsaa nu have vi Middelgrundsfortet, Charlottenlundsfortet, Kastropfortet, og hvad der ellers blev opført provisorisk, men disse er der ikke

Tale om at drage ind under Folkets Haand, dem bygges der videre paa, de udvides og forstærkes, hvad jeg ikke har noget imod, det er meget godt, men det er i Strid med det, den højtærede Minister siger der for ham er Hovedsagen ved Befæstningsanlægene paa Landjorden. Jeg antager, at den højtærede Minister, skønt han er Dobbelt-Minister i dette Spørgsmaal, ikke kan have een Anskuelse paa det tørre Land og en anden paa det vaade Element, som gør, at der er en indgribende Forskel i Maaden, hvorpaa disse Anlæg skulle behandles. Jeg mener derfor, at den højtærede Ministers Standpunkt er i enhver Henseende ligesaa ulogisk og fortjener en ligesaa ubetinget Fordømmelse som den, han i 1894 lod den socialdemokratiske Ordfører blive til Del. Jeg mener, at der ikke er noget virkeligt Holdepunkt for Ministeren, naar han taler om, at det, der for ham er Hovedsagen, er at drage noget ind under Folkets Haand, som ikke er der i Forvejen i dette Øjeblik.

Jeg vil dertil føje nogle Ord om en anden Side af Ministerens Standpunkt overfor disse Spørgsmaal, nemlig hans saglige Stilling til Befæstningen. Denne saglige Stilling kommer for ham ikke i første Række, men kun i anden. Han har selv udtrykkelig fremhævet, at det, jeg har omtalt, var for ham Hovedsagen. Hans saglige Standpunkt er det bekendte, at han mener, at Fæstningen om København til Lands er overflødig, thi den mobile Hær kan magte hele Forsvaret af Sjællands Kyster og Hovedstaden. Det er Ministerens Standpunkt, men det er et Standpunkt, om hvilket jeg gerne vil have Lov til at sige, at det indeholder for mig en uhyre Anmasselse, og det er mig umuligt at begribe, at nogen Mand med Ansvarsfølelse kan gøre det gældende. Hvis der var Tale om noget som helst andet, om Brobygning eller Jernbaneanlæg eller Opførelse af Bygninger, hvad det nu kunde være, og vedkommende Arkitekt sagde: Denne Bygning kan ikke staa uden et Fundament, der skal være saadan og saadan, og som koster saa og saa mange Penge, vil jeg nok spørge, om nogen Minister, indbefattet den nuværende Forsvarsminister, vilde vove at modsætte sig denne Fundamentering. Han kunde sige, og hans Folk kunde sige: Vi maa lade være med at bygge den Bygning, det have vi ikke Raad til. Men hvis Bygningen skulde bygges, vilde han ikke vove at bygge den uden at lægge de Fundamenter, som de sagkyndige havde foreskrevet; han